

Stále přetrvávající názor, že období druhé světové války je již zcela zdokumentováno a poznáno, je zřejmě mylný. Právě naopak jsou v její historii ještě stále bílá místa, která sice nejsou velká, ale zato významná. Patří k nim i kausa Dr. Ing. Hanse Kammlera, vysokoškolsky vzdělaného, extrémně pracovitého a pečlivého, ale na druhé straně chladného, bezohledného, vypočítavého člověka, o jehož drakonických opatřeních se raději mlčelo.

□ „Lež prostředkem a lež cílem; i to jsou dějiny.“ (Karel Čapek)

Bez Adolfa Hitlera by byla německá Třetí říše nemyslitelná. Ale i tento diktátor byl odkázán na své pomocníky, kteří mu bezvýhradně sloužili. Oni, jeho paladýni, byli nositelé, ba dokonce garanti jeho moci. Vykonávali, co diktátor nařídil, ba leckdy ještě více.

Z postavení neznámého stavebního inženýra se Dr. Ing. Hans Kammler prodral do mocenských struktur Wehrmachtu (od roku 1944 jako generálporučík) a zbraní SS (od března 1945 jako SS-Obergruppenführer a General der Waffen SS). Na konci války soustředil do svých rukou takovou moc, jakou se nepodařilo soustředit nikomu jinému předtím: řídil výrobu německých tajných zbraní, které měly na poslední chvíli dopomoci Hitlerovi ke konečnému vítězství.

O tajných „záračných“ zbraních nacistického Německa, proudových letadlech a raketách (zbraních odplaty V1 a V2) a o realizaci plánů jejich výroby v podzemních továrnách tisíce vězňů z koncentračních táborů toho již bylo napsáno mnoho. Ve všech publikacích, které se těmito fenomény zabývají, se pravidelně objevuje jméno Hanse Kammlera. Tak jako byl doktor Mengele Hitlerovým andělem smrti, Schaft jeho bankéřem, Reichsführer Himmler jeho „druhým mužem“, Goebbels nejfantastičtější „žhárem“, veloadmirál Dönitz jeho nástupcem, Speer jeho hlavním architektem, byl Hans Kammler jeho hlavním technokratem.

Byl to právě on, který pro Hitlera realizoval stavby tajných vojenských zařízení, kde se projektovaly a posléze také stavěly unikátní zbraňové systémy, často značně bizarní, kterými chtěl Vůdce a jeho suita zvrátit průběh války ve svůj prospěch. Byl podepsán pod plány neuvěřitelných nadzemních i podzemních komplexů, jako bylo Peenemünde nebo Raise, ale také pod úmrtními listy statisíců nevinných obětí z řad bezmezně vykořisťovaných zajatců v koncentračních a pracovních táborech.

Jak ale Kammler žil?

A především otázka nejdůležitější – jak, kdy a kde se vlastně jeho život uzavřel? Zemřel během posledních válečných dnů v roce 1945 (ještě v dubnu toho roku byl občas viděn ve Štěchovicích a v litoměřickém podzemním komplexu Richard, dodnes obestřeném tajemstvím), nebo odešel za hranice a skrýval se? Byl skutečně naposledy viděn v Čechách, a co zde dělal? Byl snad spojen s naším územím také jinak, než jako voják hitlerovského Německa, například původem svých rodičů? Na tyto všechny a mnohé další otázky se snaží odpovědět jedna z knih, které mě v poslední době překvapily, dílo Petra Vokáče „Hans Kammler“, které s podtitulem Hitlerův technokrat vydalo nakladatelství Olympia (Praha 2016, 1. vyd., 112 stran textu, 16 stran příloh). Poprvé známý publicista (ale také elektroinženýr a kandidát věd), spisovatel, soukromý badatel,

hledač v mizející historii a záhadolog (na podporu záhadologického hnutí v Česku založil Fantastic Fact Club) seznamuje naši veřejnost s touto osobností v jedné ucelené publikaci, v níž čtenářům předkládá zjištěné skutečnosti a závěry.

Dnes bychom řekli, že Kammler představoval nový typ vzdělaného a svoje názory tvrdě prosazujícího manažera nacionálního socialismu se zločineckou dynamikou. O jeho životě se vyprávějí legendy, ale obsahem celého textu je především pátrání po pravdě. Například zda přežil v klášteře u bavorského Mnichova, v malé vesničce na Moravě, v některé ze zemí Latinské Ameriky, v americkém zajetí (jeho znalosti o tajných zbraních představovaly jízdenku na svobodu), nebo jeho život skončil někde v sovětském gulagu na Sibiři. Podobně jako v téměř dvou desítkách dalších autorových knih o historických záhadách a otaznících minulosti (od UFO, templáře, Johanku z Arku až po Štěchovický poklad) jsou zde uplatněny tvůrčí atributy jeho práce – přesvědčivý experiment, opakovatelný důkaz, historická skutečnost, a nebo výpověď spolehlivých, pokud možno očitých svědků. To vše podloženo obsáhlou rešerší z dostupných informačních zdrojů, pátráním v archivech a vlastní fotodokumentací z navštívených míst doma i v zahraničí.

Abychom z tohoto napínavého textu neprozradili příliš mnoho, uvádíme názvy jen několika kapitol: Ebenensee – kolébka raket na měsíc, Letadlo pro bombardování New Yorku, Neviditelný letoun, Řiditelné bomby, Kammlerovy peníze, Mnoho úmrtních listů...).

Je až s podivem, že šéf německých tajných zbraní zmizel beze stopy (dokonce chyběl v trestním rejstříku při norimberském procesu), a ještě více znepokojující je skutečnost, že upadl v zapomnění a svět se o něj přestal zajímat. Ani kontroverzní německý a poté americký otec raketové techniky, konstruktér první smrtelné balistické střely na světě V2 a tvůrce amerického vesmírného programu v NASA Wernher von Braun se při rozhovorech o svém dlouholetém působení ve službách nacistické Třetí říše zcela vyhýbá Kammlerovu jménu, ačkoliv se museli dobře znát.

Velmi čtivá a poučná publikace, precizně zpracovaná, má jen jedinou chybu: bude co nejdříve vyprodaná.

Bohumil Tesařík